

Louise Boije af Gennäs

Bloedspoor

Deel 1 van de Resistance-trilogie

Karakter Uitgevers B.V.

*Ter herinnering aan mijn vader, Hans Boije af Gennäs
(1922-2007)*

‘De fantasie zorgt ervoor dat we de werkelijkheid begrijpen
voordat die zich heeft aangediend.’

- Mary Caroline Richards (1916-1999)

Proloog

De pijn was ondraaglijk, had zich in zijn hoofd vastgezet en bezat een kleur: rood zonder randen met een wit centrum. Hij wist niet of zijn lichaam nog volledig met zijn hersenen was verbonden of dat de afzonderlijke lichaamsdelen zich hadden losgemaakt. De geur van bloed – dat van hemzelf – was overweldigend en weerzinwekkend. Hij kokhalsde, maar had niets meer in zijn maag om uit te braken.

Hij raakte af en toe buiten bewustzijn, de stemmen om hem heen verdwenen en kwamen terug. Ze spraken in een taal die hij verstond, maar hij was niet in staat om de woorden tot een geheel te vormen zodat ze betekenis kregen. Toch was het doel duidelijk: ze wilden dat hij het zou opgeven en alles zou overhandigen. Dat kon hij echter onmogelijk doen.

‘... Sara.’

Toen hij de naam van zijn dochter hoorde, hief hij zijn hoofd een stukje en er ontsnapte een kreunend geluid uit zijn keel. Daarna was de witgloeiende pijn er weer, na een harde klap tegen zijn achterhoofd. De rode kleur kroop naar het midden en sijpelde langzaam over het witte centrum.

De twee mannen in de kamer keken naar hem: de vingers zonder nagels, de mond waarin alle tanden en kiezen ontbraken, de opgezwollen ogen, de snijwonden en brandplekken. Onder de tafel, naast twee elektroden, lag zijn kapotte bril. Zijn naakte lichaam lag in een vreemde houding op het tafelblad, onherkenbaar na zoveel uren mishandeling.

De mannen keken naar elkaar en een van hen knikte kort.

Hij hoorde het geluid van een mobiel waarmee foto's werden gemaakt, rook de geur van benzine, krachtig en bijtend. Zijn hersenen wilden de waarheid niet accepteren, maar zijn lichaam reageerde. Zijn darmen leegden zich automatisch op de tafel.

Een harde vloek, vervolgens het geluid van lege metalen jerrycans die op de bestrating van het erf vielen. Daarna stilte.

De beelden in zijn hoofd losten elkaar af.

Een ring.

Een zegel.

Een judaskus.

Bied weerstand.

Vervolgens zijn gezin: Elisabeths handen; Sara's glimlach; Lina, die op een zonnige herfstochtend op haar paard over een nevelig veld galoppeerde.

Hij zag een lichtflits, waarna een explosie volgde die zo hevig was dat alle pijn, al het lijden, alle kleuren, geuren en gedachten werden weggevaagd.

De twee mannen keken op een afstand naar de vlammen die naar de bleekblauwe voorzomerhemel schoten. Rechts daarachter – vlak boven de bosrand – knipperde Venus, de avondster. Nadat ze de enorme brand een paar momenten zwijgend hadden bekeken, draaiden de mannen zich om en liepen naar een zwarte auto die naast de weg stond geparkeerd. Achter hen schoot een grijs gestreepte kat met lange sprongen over het grasveld en verdween onder een geurende vogelkers met witte bloemen die oplichtten in de duisternis.

1

‘Zo,’ zei de kleine gezette vrouw terwijl ze de deur opende. ‘Dit is jouw kamer.’

Ik keek in de piepkleine slaapkamer en voelde mijn geforceerd goede humeur meteen verdwijnen toen ik het smalle bed op poten met de oranje gestreepte spreij van dunne katoen zag. Het deed me denken aan de spreien in ons zomerhuisje dat aan het begin van de jaren zeventig was gebouwd. Mijn studentenkamer van vorig jaar in Uppsala leek plotseling luxe.

Naast het bed stond een nachtkastje en mijn huisbrazin trok aan de lade. ‘Hij gaat een beetje zwaar,’ zei ze. ‘Maar het is niet anders. De badkamer is in de gang en je deelt hem met twee anderen. Gebruik daar trouwens geen föhn, want de elektriciteit is niet veilig.’

De vrouw, die al op leeftijd was, had zich voorgesteld als Siv. Nu liep ze naar de gang en ik volgde haar nadat ik een laatste blik op de slaapkamer had geworpen. In het midden van de kartonnen plafondlamp, precies onder de gloeilamp, zag ik een grote, zwarte massa. Dode vliegen? Naast het bed lag een kleedje op het kamerbrede zeil. Daar had ik de kattendraagmand en mijn rode koffer op gezet. Onder het raam stonden een versleten fauteuil en een bureau met drie laden. De kledingkast met sleutel was maar een halve meter breed.

Siv stond bij de geopende badkamerdeur en ik liep langs haar naar binnen. Ik zag een ouderwets lichtblauw bad met een heel smerig douche gordijn, een toilet met een gebarsten bril, een wastafel met kranen

uit de jaren zeventig (een blauwe stip voor koud water, een rode stip voor warm) en een vuurrood zeil op de vloer.

Ze wees naar een ongeaarde wandcontactdoos. ‘Als je die niet gebruikt, leef je langer, zeg ik altijd maar.’

Ze glimlachte en ik volgde haar weer naar de gang.

‘We moeten nog een klein detail met betrekking tot de huur regelen,’ zei ze. ‘Ik wil vijfenzestighonderd kronen per maand hebben, vooraf en contant.’

‘We hebben toch zesduizend kronen afgesproken?’ zei ik.

Siv trok een pruilmondje. ‘Dat klopt, maar je hebt een kat en ik kan erop wachten dat die dingen beschadigt en problemen veroorzaakt. Ik wil vijfhonderd kronen voor de kat.’

Ik zuchtte, waarna ik een envelop uit mijn tas en een bankbiljet uit mijn portemonnee haalde. Siv opende de envelop en telde de briefjes van vijfhonderd begerig. Op dat moment, onder het schijnsel van de tl-buis aan het plafond, besepte ik dat ik in het Stockholm van de woning-schaarste was beland. Zolang ik me kon herinneren had ik hiernaar verlangd: eindelijk klaar zijn met school; zowel de universiteit als de kleine stad achter me laten; naar de hoofdstad verhuizen. En nu was ik eindelijk hier. De herfst was net begonnen en mijn nieuwe baan wachtte op me. Alles was echter verkeerd, niets was zoals ik had gehoopt. Een gevoel van machteloosheid verspreidde zich door mijn lichaam.

Siv keek met haar gemene kleine ogen naar me op vanaf de stapel bankbiljetten. ‘Het klopt als een bus,’ zei ze. ‘Je hebt een plank in de koelkast die ik je zal aanwijzen. Eten koken kan tussen 17.00 en 19.00, die tijd moet je met de twee anderen delen. Daarna wil ik met rust gelaten worden.’

‘Hoe zit het met wifi?’ vroeg ik. ‘Is dat bij de huur inbegrepen?’

‘Tot negen uur ’s avonds,’ antwoordde Siv. ‘Daarna wil ik wifi voor mezelf hebben.’

‘Oké,’ antwoordde ik vermoeid. ‘Nog een ding... heb je Swish? Dan hoef ik geen contant geld op te nemen.’

Siv keek met een messcherpe blik in haar ogen naar me. ‘Als je niet contant wilt betalen, moet je maar ergens anders gaan wonen.’

‘Ik snap het,’ zei ik.

Ze liep de trap af. Door het raam aan de andere kant van de gang zag ik een gedeelte van Vällingby Centrum, met de witte straatstenen in grote cirkels die ik kende van mijn vroegere bezoeken aan mijn opa en oma. De stenen waren er nog, maar mijn opa en oma niet meer.

Er schoot me een herinnering te binnen van de militaire dienst: drie uur slaap; oneffen grond onder het dunne matrasje; een gestoorde sergeant die in de tent stond te schreeuwen over een inspectie om 5.00 uur. Dat was niet bepaald een pretje geweest. Waarom voelde dit dan zo oneindig veel moeilijker?

‘Het zal je goed doen om naar Stockholm te gaan,’ had mijn moeder gezegd. ‘Je moet waarschijnlijk als kamerbewoner beginnen, maar dat is het einde van de wereld niet. Na een tijdje vind je een plekje voor jezelf.’

Ik ging naar mijn kamer terug en liet me op het bed met de oranje spreid vallen. Herinneringen losten elkaar af: de avond waarop mijn vader zijn nieuwe baan had gekregen. Ik was een jaar of acht en Lina ongeveer twee. Ik wist niet veel van het werk van mijn vader, maar had begrepen dat hij een nieuwe baan had gekregen. Mijn vader en moeder straalden, mijn vader had verse krab voor het avondeten meegenomen en we aten in de keuken bij kaarslicht om het te vieren. Mijn vader en moeder dronken witte wijn in plaats van bier en wij mochten toosten met frisdrank, hoewel het een doordeweekse dag was. Mijn vader had een baan gekregen bij een fantastische plek die SIDA heette, de Zweedse organisatie voor internationaal ontwikkelingswerk, en hij zou vanaf nu tussen Stockholm en Örebro forenzen en veel reizen naar het buitenland maken.

‘Ga je de wereld nu redden, lieverd?’ had mijn moeder gevraagd terwijl ze zijn wang streekte.

Ik herinnerde me dat ik nadacht over dat redden van de wereld. Ik zag James Bond voor me, met een getrokken pistool en gevaarlijke boeven die hem op de hielen zaten.

‘Ik wil het in elk geval proberen,’ had mijn vader met een glimlach geantwoord.

‘Is het heel gevaarlijk?’ vroeg ik, waarna mijn vader en moeder in lachen uitbarstten.

Lina lachte ook en ze sloeg met haar lepel op haar bord: ‘Valijk! Valijk!’

‘Nee, liefje,’ zei mijn vader tegen me. ‘Het is absoluut niet gevaarlijk. Ik ga proberen om goed te doen, dat is alles. Ik ga me bezighouden met ontwikkelingswerk en zal proberen om mensen in andere landen die het moeilijk hebben te helpen.’

Het klonk goed, ook al begreep ik het moeilijke woord dat hij gebruikte niet. Ik vergat mijn vraag en wijdde me in plaats daarvan aan de krab.

Een langgerekt gemiauw dwong me naar het nu terug. Simåns wilde uit de draagmand. Ik deed de deur naar de gang dicht en liet hem eruit.

‘Zo, Simåns,’ zei ik. ‘We zijn er. Hier gaan we wonen, jij en ik.’

Simåns sloop door de kamer en snoof alle vreemde geurtjes op. Daarna sprong hij op het bed en richtte zijn verstandige, groene ogen op me. Plotseling gaapte hij en ik keek recht in de roze bek met de ruwe tong en de vlijmscherpe, spierwitte tanden.

Wild dier.

‘Je bent een wilde, Månsie,’ zei ik terwijl ik achter zijn oor krabde.

Simåns rekte zich uit, zwaaide met zijn staart, rolde zich op tot een bal op de sprei en viel in slaap.

Ik sliep slecht door het smalle bed en het maanlicht dat door de kieren in de jaloezieën naar binnen scheen. Zoals het afgelopen halfjaar gebruikelijk was, viel ik niet in een diepe slaap en het was moeilijk om te weten wat droom en wat werkelijkheid was. Even dacht ik dat mijn deur geluidloos openging en het licht van de hal naar binnen viel, alsof er iemand naar me stond te kijken, maar toen ik na een paar seconden versuft ging zitten, was de deur dicht en lag de kamer net als eerst in het halfdonker.

De volgende ochtend ging de wekker om zeven uur. Op hetzelfde moment kreeg ik een sms van mijn moeder. HOE GAAT HET, LIEFJE? ALLES GOED?

FANTASTISCH, antwoordde ik. BEN UIT BED EN MAAK ME KLAAR OM NAAR MIJN WERK TE GAAN.

Mijn moeder antwoordde met een glimlachende emoji en ik ging

naar de badkamer om te douchen. De deur was op slot en ik hoorde water stromen. Ik ging naar mijn slaapkamer terug en wachtte terwijl ik mijn spullen voor vandaag bij elkaar zocht. Een kwartier later was de douche nog steeds bezet en ik begon haast te krijgen. Na nog vijf minuten liep ik ernaartoe en klopte op de deur. Die ging onmiddellijk open en een man van in de dertig met een lange snor staaarde me woedend aan. Hij leek niet uitgeslapen en keek chagrijnig naar me met ogen die hij tot spleetjes had geknepen, en hij droeg een blauwe badjas. Rond zijn hals had hij een roze handdoek met lichtblauwe olifanten erop, waardoor ik onwillekeurig glimlachte. Mijn glimlach maakte hem echter niet vrolijker.

‘Ik douch altijd om zeven uur!’ zei hij nadrukkelijk. ‘Ik zou het op prijs stellen als je dat respecteert!’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ik. ‘Het spijt me. Ik heet Sara en ben hier net komen wonen, in de kamer aan het eind van de gang.’

Hij bekeek me van top tot teen en was niet onder de indruk van wat hij zag.

‘Jalil,’ zei hij afgemeten. ‘Ik kom uit Marokko.’

‘Wat spannend,’ zei ik. ‘Hoe lang woon je hier al?’

Hij wierp me opnieuw een vernietigende blik toe. ‘Lang genoeg om te weten dat je om zeven uur ’s ochtends niet met elkaar hoeft te praten,’ zei hij waarna hij in zijn badjas door de gang wegliep.

Ik keek hem na. Hij had helemaal gelijk.

De bus naar Spånga was op tijd, maar de forensentrein naar Sundbyberg had vertraging en er stond een ijskoude wind op het perron. Een stuk of tien mensen stonden zwiiggend te wachten. De meesten luisterden naar muziek of staarden op hun mobieltjes. Ik zuchtte diep en begon de nieuwssite van *Aftonbladet* te lezen.

Na een kwartier arriveerde de forensentrein eindelijk. Hij was stampvol en we wurmden ons allemaal naar binnen. Ik zou op mijn eerste werkdag nog maar net op tijd komen. In Sundbyberg sprong ik uit de trein en rende tussen de hoge gebouwen door. Eindelijk zag ik het eethuis aan de overkant van een klein plein. Ik rende naar binnen, zo ademloos dat ik nauwelijks uit mijn woorden kwam.

Twee vrouwen van in de vijftig waren al druk aan het werk; de ene

had zwart geverfd haar en de andere was geblondeerd. De blondine was een beetje te zwaar, de vrouw met het zwarte haar was broodmager.

‘Zo,’ zei de vrouw met het zwarte haar terwijl ze naar me keek en in-tussen de servetten in de houders op de toonbank bleef aanvullen. ‘Stiptheid is het allerbelangrijkst in de restaurantwereld.’

‘Het spijt me,’ hijgde ik. ‘De forensentrein... was een kwartier te laat.’

‘Zo is het altijd in deze stad,’ zei de blondine, die glimlachend op een bezem leunde. ‘Je moet er voldoende tijd voor uittrekken.’

Ze kwamen allebei naar me toe.

‘Eva,’ zei de vrouw met het zwarte haar terwijl ze haar hand uitstak.

‘Gullbritt,’ zei de blondine.

‘Vertel!’ zei Eva terwijl ze een schort omdeed en er net zo een naar mij toe gooide. ‘Wat heb je voor ervaring met werken in een café?’

‘Helemaal niet,’ antwoordde ik verlegen. ‘Dat heb ik in mijn mail geschreven.’

‘Familie?’

‘Een moeder en een zusje. Mijn vader is afgelopen voorjaar door een ongeluk in ons zomerhuisje om het leven gekomen. De politie denkt dat hij een hartinfarct of een beroerte gekregen heeft. En er was een probleem met het gasfornuis.’

Het bleef even stil. Eva keek me vragend aan. Ik voelde me plotseling onzeker worden en kletste verder, hoewel ik daar eigenlijk geen zin in had. ‘Er ontstond een enorme brand,’ zei ik. ‘Het hele huisje stond in lichterlaaie en mijn vader... Tja, het lukte hem niet om naar buiten te komen. Ze weten niet of hij al dood was of dat hij...’ Ik slikte.

Gullbritt keek medelijdend naar me, maar Eva kneep haar ogen tot spleetjes. Ze zag eruit alsof ze me niet geloofde. ‘Verschrikkelijk,’ zei ze kort. ‘Weet je zeker dat het geen opzet was?’

‘Hou je kop,’ zei Gullbritt geïrriteerd tegen haar, waarna ze naar mij keek. ‘Arme meid!’

‘Wat heb je gedaan nadat je van school gegaan bent?’ vroeg Eva.

Ik slikte opnieuw. ‘Na de middelbare school heb ik eerst de GMU, de militaire basisopleiding, gevolgd en daarna nog een officiersopleiding. En vervolgens heb ik in Uppsala aan de universiteit gestudeerd. Politologie en economie.’